RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 233.264 van 17 december 2015
in de zaak A. 212.229/VII-39.105.

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat John Toury
kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
Jean Baptiste Nowélei 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 februari 2014 waarbij de identificatiekaart van verzoeker voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 228.605 van 2 oktober 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 oktober 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martin Denys, die loco advocaat John Toury verschijnt voor verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten werden reeds uiteengezet in tussenarrest nr. 228.605 van 2 oktober 2014.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de "artikelen 6, eerste lid 8°, 7 §1bis, 8 § 3 2° juncto 17" van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna: bewakingswet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), van artikel 23 van de Grondwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel:

> "Doordat, de bestreden beslissing voor beroeper voor gevolg heeft dat hij na een carrière van bijna 15 jaar in de bewakingssector als bewakingsagent, zonder werk komt te zitten en dit enkel en alleen om de reden dat beroeper in de privésfeer handelingen heeft verricht die in strijd zijn met de goede zeden,
>
> Terwijl, het parket heeft geoordeeld dat de handelingen zoals gesteld door beroeper totaal geen prioriteit zijn in het vervolgingsbeleid en konden worden geseponeerd;
>
> En terwijl, de minister niettegenstaande de seponering van het parket van oordeel is dat beroeper niet meer voldoet aan de veiligheidsvoorwaarden zoals gesteld in artikel 6, eerste lid 8° van de wet tot regeling van de private en bijzondere veiligheid […] door de feiten van openbare zedenschennis;
>
> En terwijl de bestreden beslissing verder stelt dat het algemeen belang primeert op de individuele of financiële belangen van beroeper nu het te risicovol zou lijken om beroeper verdere toegang te verschaffen tot de sector van de private en bijzondere veiligheid;
>
> En terwijl het nochtans duidelijk is dat de feiten die door beroeper in zijn privé-sfeer werden gepleegd, totaal niets te maken hebben met de uitoefening van het beroep van bewakingsagent en met de voorschriften van het gewenste profiel zoals bepaald in artikel 7 §1 bis van de beveiligingswet;
>
> En terwijl de bestreden beslissing nergens de feiten waarvoor de minister meent de intrekking van de identificatiekaart van beroeper te kunnen bevelen, toespitst op de persoon van beroeper, noch de impact hiervan weergeeft op de uitoefening van zijn beroep;
>
> En terwijl nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd/aangetoond dat de feiten die aan de basis liggen van de intrekking van de identificatiekaart - en waarvoor door het parket de seponering werd uitgesproken - op zich voldoende zwaarwichtig zijn om de intrekking van de identificatiekaart van beroeper te bevelen;

En terwijl de seponering op zich reeds aantoont dat de verstoring van de sociale orde door de door beroeper uitgevoerde handelingen, door de gerechtelijke overheden zeer gering wordt geacht en het alleszins gaat over een alleenstaand feit zonder gevolgen;

Zodat dan ook dient te worden besloten dat de bevolen maatregel kennelijk onredelijk is en geenszins aanleiding kon geven tot een definitieve intrekking van de identificatiekaart van beroeper".

In de toelichting bij het middel stelt verzoeker dat, waar de verwerende partij zich voor de intrekking van zijn identificatiekaart enkel en alleen beroept op het feit van openbare zedenschennis, de zwaarwichtigheid van de feiten ten onrechte wordt aangedikt met een verwijzing naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 30 juni 2008 waarbij hem de opschorting werd verleend voor feiten die niets te maken hebben met de feiten waarvoor in de bestreden beslissing tot intrekking van zijn identificatiekaart wordt overgegaan.

Volgens hem hebben de gepleegde feiten geen uitstaans met de voorwaarden die in artikel 7, § 1bis, van de bewakingswet voor de uitoefening van het beroep van bewakingsagent worden gesteld. Het gaat om geïsoleerde feiten die werden gepleegd in de privésfeer en die geen uitstaans hebben met de uitoefening van zijn beroep als bewakingsagent. De verwerende partij mag de feiten alleen beoordelen in het licht van de openbare veiligheid, met andere woorden de mogelijke implicaties van de daden bij de uitoefening van het beroep. Het recht op arbeid dat door artikel 23 van de Grondwet gewaarborgd wordt, impliceert dat niet lichtzinnig mag worden omgesprongen met het ontnemen van iemands broodwinning voor feiten die relatief onschuldig zijn en geen weerslag hebben op de uitoefening van zijn beroep. De feiten die hem ten laste worden gelegd zijn nergens in de bestreden beslissing toegespitst op de beroepsuitoefening, zodat niet voldaan is aan de formele- en de materiëlemotiveringsplicht.

Verzoeker verwijst voorts naar arrest nr. 182.841 van 9 mei 2008 (inzake Thilmont), waaruit hij afleidt dat uit één enkel, relatief onschuldig feit dat door het parket niet werd vervolgd geen ernstige tekortkoming voor de uitoefening

van het beroep van bewakingsagent blijkt. Hij verwijst eveneens naar arrest nr. 218.877 van 12 april 2012 (inzake Everaert) waarbij een beslissing werd vernietigd omdat niet was aangetoond dat de feiten van slagen en verwondingen waarvoor verzoeker de gunst van de opschorting had verkregen, op zich voldoende zwaarwichtig waren om de intrekking van de identificatiekaarten te verantwoorden. Naar analogie met dit arrest stelt verzoeker vast dat nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom de verwerende partij meent dat feiten die door het parket niet vervolgd werden van dien aard zijn dat zij tot het definitief verlies van zijn betrekking als bewakingsagent kunnen leiden. Volgens verzoeker zijn de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald te algemeen en blijkt inzonderheid uit de zinsnede waar gesproken wordt over “het gewenste gedrag van een kandidaat-bewakingsagent”, terwijl hij een bewakingsagent is met vijftien jaar ervaring, dat het om een standaardformulering gaat.

5. De verwerende partij antwoordt dat de motivering van het bestreden besluit voldoet aan de eisen van de motiveringswet, aangezien de opgegeven motieven verzoeker in staat stellen te begrijpen op grond van welke feiten en juridische gegevens de beslissing werd genomen. Meer bepaald blijkt uit het bestreden besluit dat de feiten van exhibitionisme aan de basis liggen van de intrekking van zijn identificatiekaart. Daarnaast wordt in het bestreden besluit vastgesteld dat hij al eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een veiligheidsonderzoek, maar dat toen werd besloten om hem nog een kans te geven. Verzoeker heeft deze waarschuwing echter niet ter harte genomen, vermits hij nog geen twee maanden later opnieuw in aanraking is gekomen met het gerecht.

Voorts merkt de verwerende partij op dat verzoeker de feiten van exhibitionisme wel erg minimaliseert wanneer hij ze afschildert als een banaliteit zonder enige mogelijke weerslag op de uitoefening van zijn bewakingsopdrachten. Het risico van deze feiten voor zijn activiteiten als bewakingsagent, wordt in het bestreden besluit uitdrukkelijk uiteengezet. De verwerende partij is bovendien van oordeel dat de omstandigheid dat de feiten wegens andere prioriteiten door het

parket werden geseponeerd, haar niet van de verantwoordelijkheid ontslaat om, zoals in het bestreden besluit wordt gesteld, erop toe te zien dat enkel integere personen toegang krijgen of behouden tot de bewakingssector.

De verwerende partij benadrukt dat bij de veiligheidsonderzoeken niet alleen feiten in rekening mogen worden gebracht die in de uitoefening van de functie van bewakingsagent werden gepleegd, maar ook feiten die daarbuiten plaatsvonden. Handelingen die de waardigheid van het beroep als bewakingsagent in diskrediet brengen of die raken aan het vertrouwen dat in de betrokkene werd gesteld, zijn relevant bij het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden, ongeacht of deze binnen of buiten de professionele sfeer kaderen. Zij is van oordeel dat in dit geval de feiten als zeer ernstig moeten worden gekwalificeerd, ook al tracht verzoeker ze af te doen als een futiliteit. Hij heeft namelijk moedwillig en totaal ongepast seksuele handelingen verricht in het bijzijn van een toevallige reizigster. Dat hij het slachtoffer niet fysiek heeft lastig gevallen, belet niet dat er aan zijn integriteit kan worden getwijfeld. Men kan iemand immers zowel fysiek als moreel in zijn waardigheid aantasten. Het gegeven dat verzoeker de feiten slechts als een futiliteit aanziet, vormt volgens de verwerende partij precies het bewijs dat hij de ernst van de situatie niet inziet. Bovendien gaat het om vrij recente feiten.

Tot slot zet de verwerende partij uiteen dat het onjuist is dat de bestreden beslissing een definitief verlies van de identificatiekaart zou betekenen. Immers, overeenkomstig artikel 6, 11°, van de bewakingswet mag de aanvrager in de afgelopen drie jaar niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aan de veiligheidsvoorwaarden voldoet. Na verloop van die termijn komt hij opnieuw in aanmerking om een identificatiekaart te verkrijgen.

6. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker vast dat in het bestreden besluit wordt verwezen naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 30 juni 2008 betreffende feiten van 3 april 2007

waarvoor hem de opschorting werd verleend. Hoewel deze feiten niets te maken hebben met de feiten waarvoor zijn identificatiekaart werd ingetrokken, wordt van die feiten gebruik gemaakt om hem in een slecht daglicht te plaatsen. Volgens verzoeker mocht met die feiten geen rekening worden gehouden. Hij verwijst dienaangaande naar arrest nr. 220.151 van 3 juli 2012 waarbij de Raad van State heeft geoordeeld dat een wapenvergunning onterecht werd geweigerd omdat de gouverneur in zijn beoordeling twee beslissingen had betrokken die niet meer ter zake deden.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat, wanneer het parket beslist heeft om niet tot vervolging over te gaan, de feiten niet kunnen worden beschouwd als draagkrachtige motieven om iemand op een economisch onaanvaardbare wijze te bestraffen. De sanctie zou dan disproportioneel zijn en niet evenredig met de feiten die het parket niet als zwaarwichtig heeft beschouwd. Dienaangaande verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad van State, waaruit volgens hem kan worden afgeleid dat de minister zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid op een disproportionele wijze uitoefent wanneer iemand die reeds jarenlang zijn beroep op een correcte wijze heeft uigeoefend door een geïsoleerd feit van zijn beroepsinkomsten wordt beroofd.

Verzoeker betoogt vervolgens dat uit de woorden “zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling” in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, niet mag worden afgeleid dat de minister in het raam van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening mag houden met feiten die door het parket werden geseponeerd. Een seponering valt immers niet gelijk te stellen met een niet-strafrechtelijke veroordeling, aangezien het parket bij een seponering beslist om niet tot vervolging over te gaan, terwijl bij een niet-strafrechtelijke veroordeling wel een strafrechtelijke vervolging werd ingesteld, maar deze niet tot een strafrechtelijke veroordeling heeft geleid.

Volgens verzoeker kunnen er bovendien ernstige vragen worden gesteld over de verenigbaarheid van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet

met artikel 23 van de Grondwet dat het recht op arbeid erkent. Hij suggereert dan ook de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

> "Schendt artikel 6, eerste lid, 8° van de wet tot regeling van de private en bijzondere veiligheid dd 10 april 1990, artikel 23 van de Grondwet doordat aan de minister een verregaande en onbepaalde (discretionaire) appreciatiebevoegdheid wordt toegekend waardoor deze in zijn vrije beoordeling - en niet gebonden door enige limitatieve opsomming aan elementen waarbij bij de beoordeling dient rekening te worden gehouden - iemand het recht op (gewaarborgde en stabiele) arbeid kan ontzeggen, rekening houdende met het gegeven dat zelfs elementen waarvoor een seponering werd uitgesproken in de beoordeling kunnen worden betrokken".

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat de Nederlandstalige kamers van de Raad van State de criteria van "de artikelen 6, eerste lid 8°, 7 § 1bis, 8 § 3 2° juncto 17" van de bewakingswet strenger lijken te beoordelen dan de Franstalige kamers en de rechtspraak aldus tegenstrijdige signalen lijkt te geven over de invulling van criteria die verband houden met het grondwettelijk beschermd recht op arbeid. Volgens verzoeker is er dan ook, gelet op de onduidelijkheid in de rechtspraak, aanleiding om dit punt voor te leggen aan de voorzitter met het oog op een verwijzing naar de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

7. Verzoeker past in zijn laatste memorie de prejudiciële vraag die hij aan het Grondwettelijk Hof zou willen laten stellen nog aan als volgt:

> "Schendt artikel 6, eerste lid, 8° van de wet tot regeling van de private en bijzondere veiligheid dd 10 april 1990, artikel 23 van de Grondwet en 1 EAP EVRM doordat aan de minister een verregaande en onbepaalde (discretionaire) appreciatiebevoegdheid wordt toegekend waardoor deze in zijn vrije beoordeling - en niet gebonden door enige limitatieve opsomming aan elementen waarbij bij de beoordeling dient rekening te worden gehouden - iemand het recht op (gewaarborgde en stabiele) arbeid kan ontzeggen, rekening houdende met het gegeven dat zelfs elementen waarvoor een seponering werd uitgesproken in de beoordeling kunnen worden betrokken terwijl artikel 6 eerste lid, 8° slechts spreekt van feiten die niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling (hetgeen aldus te onderscheiden valt van feiten waarvoor een seponering heeft plaatsgevonden)".

Beoordeling

8. Op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, uitmaken.

Artikel 7, § 1bis, eerste lid, van de bewakingswet bepaalt dat het gewenste profiel van het personeel, bedoeld in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, gekenmerkt is door:

> "1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
> 2° integriteit;
> 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;
> 4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu".

Artikel 17, eerste lid, 2°, van de bewakingswet verleent de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid om de aan een bewakingsagent afgegeven identificatiekaart voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, in te trekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden in te houden, wanneer die persoon de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht neemt of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoet.

Diezelfde minister beschikt bovendien op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Deze houdt per definitie de mogelijkheid in van uiteenlopende conclusies die elk wettig zijn en meer bepaald elk geacht kunnen worden binnen de grenzen van de redelijkheid te zijn gebleven. Een strenge

invulling van de beoordelingsbevoegdheid staat niet per se gelijk met de kennelijk onredelijke uitoefening ervan.

9. De beslissing waarbij een persoon een identificatiekaart voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt ontzegd omdat hij niet (meer) aan de voormelde wettelijke vereisten voldoet, is geen “straf” maar een louter bestuurlijke maatregel, die ertoe strekt de bewakingssector voor te behouden aan professioneel betrouwbare personen.

Uit de woorden “zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling” in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet blijkt dat bij het beoordelen van de veiligheidsvoorwaarden rekening mag worden gehouden met feiten die niet tot een strafvervolging hebben geleid en door het openbaar ministerie werden geseponeerd. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 juni 1999 tot wijziging van de bewakingswet, mogen zelfs feiten die geen misdrijf uitmaken bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden in aanmerking worden genomen (*Parl. St.* Kamer, 1998-99, nr. 2027/1, p. 8).

De omstandigheid dat verzoeker voor de feiten van openbare zedenschennis niet strafrechtelijk vervolgd werd, sluit derhalve niet uit dat de minister van Binnenlandse Zaken uit die feiten wettig kon afleiden dat hij niet meer voldeed aan de veiligheidsvoorwaarden vereist voor het uitoefenen van de functie van bewakingsagent.

10. Dat het feiten betreft die werden gepleegd buiten de eigenlijke beroepsuitoefening, verhindert evenmin dat de minister van Binnenlandse Zaken die feiten als relevant kon beschouwen en wettig kon beslissen dat verzoeker niet meer voldoet aan de in de artikelen 6, eerste lid, 8°, en 7, § 1bis, van de bewakingswet gestelde voorwaarden voor de uitoefening van het beroep van bewakingsagent.

Het bestreden besluit wijst er onder meer op dat bewakingsagenten die opdrachten van goederenbewaking en persoonscontrole uitoefenen “zich in de uitoefening van hun functie uiteraard respectvol en waardig [dienen] te gedragen ten aanzien van hun medeburgers”, en er moeten over waken “dat zij de integriteit en het fysieke en morele welzijn van derden niet aantasten”. Vervolgens wordt vastgesteld dat “een kandidaat-bewakingsagent die, zelfs buiten de uitoefening van zijn functie, een dermate ernstige inbreuk heeft gepleegd op het (morele) welzijn van zijn medeburgers, […] onmogelijk [kan] genieten van het vertrouwen dat door de Minister Van Binnenlandse Zaken in hem moet gesteld worden en […] niet in staat [wordt] geacht om een toekomstige functie als bewakingsagent correct en integer uit te oefenen”, en dat “elke persoon die (verder) tewerkgesteld wenst te worden binnen de sector van de private en bijzondere veiligheid […] in elke situatie het nodige respect [dient] te vertonen, niet alleen voor de fysieke maar ook voor de morele integriteit, met inbegrip van de seksuele integriteit, van elke derde persoon”. Het bestreden besluit concludeert dat “de door [verzoeker] gepleegde en hierboven uiteengezette obscene handelingen waarbij een derde persoon zich op ernstige wijze aangetast zag in haar waardigheid, […] aan[toont] dat [hij] niet over het geschikte profiel beschikt om verder als bewakingsagent aan de slag te kunnen gaan”, en voegt er nog aan toe dat “hoewel deze feiten zich afspeelden in de privésfeer, […] zij het vermoeden [doen] rijzen dat [hij] tijdens de verdere uitoefening van een functie in de bewakingssector, mogelijks ook niet op een eerbiedige manier zou kunnen tewerk gaan […] te meer daar [hij] tijdens de uitoefening van [zijn] activiteiten in nauw contact kan komen te staan met een zeer divers en gemengd publiek […]”. Het bestreden besluit geeft aldus in duidelijke bewoordingen aan waarom de feiten, spijts ze zich voordeden buiten de uitoefening van zijn functie van bewakingsagent, aantonen dat verzoeker niet beantwoordt aan de profielvereisten om die functie verder uit te oefenen. De stelling van verzoeker dat de feiten “nergens [worden] toegespitst op de impact op de beroepsuitoefening cq beroepsdeontologie cq veiligheidsvoorwaarden”, berust dan ook op een onvolledige lezing van het bestreden besluit.

11. De feiten, zoals ze blijken uit de hiervoor aangehaalde motieven, zijn voldoende zwaarwichtig om de intrekking van verzoekers identificatiekaart naar recht te verantwoorden. De verwerende partij kon die feiten in redelijkheid omschrijven als “obscene handelingen waarbij een derde persoon zich op ernstige wijze aangetast zag in haar waardigheid”. Dat de gelaakte handelingen slechts één enkele keer hebben plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid ervan. De verwerende partij heeft evenmin onredelijk gehandeld door die handelingen als ernstig te kwalificeren en niet als “relatief onschuldig” zoals ze door verzoeker worden bezien.

Daarbij komt dat, zoals in het bestreden besluit wordt vastgesteld, verzoeker bij vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 30 juni 2008 de opschorting verkreeg van de veroordeling voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen tegenover een persoon van minder dan 16 jaar. De verwerende partij heeft niettemin op 7 februari 2012 een hernieuwing van zijn identificatiekaart toegestaan, echter onder het uitdrukkelijk beding dat die beslissing zou kunnen worden herzien als er nieuwe elementen ter kennis van de minister zouden worden gebracht. De verwerende partij kon in het bestreden besluit dan ook terecht vaststellen dat verzoeker “de waarschuwing die [hem] toen gegeven werd, niet ter harte heeft genomen”. Dat het destijds om andere feiten ging, is hierbij niet relevant.

Het voorgaande in acht genomen, heeft de verwerende partij haar ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid niet overschreden door over te gaan tot de intrekking van de identificatiekaart, zonder een mildere maatregel te hebben willen overwegen. In het kader van zijn wettigheidscontrole komt het niet aan de Raad van State toe om zijn eigen beoordeling van de feiten en de gevolgen die daaraan moeten worden gegeven, in de plaats te stellen.

12. Met betrekking tot de gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof over de verenigbaarheid van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet met het recht op arbeid, wordt vastgesteld dat verzoeker uitgaat van

de onderstelling dat voormelde bepaling aan de minister van Binnenlandse Zaken “een onbepaalde (discretionaire) appreciatiebevoegdheid” toekent, waarbij deze “in zijn vrije beoordeling [...] niet gebonden [is] door enige limitatieve opsomming aan elementen waarbij bij de beoordeling dient rekening te worden gehouden”. Deze onderstelling is onjuist aangezien de beoordelingsbevoegdheid van de minister noch onbepaald, noch onbeperkt is, en de uitoefening ervan onderworpen is aan het wettigheidstoezicht van de Raad van State. Er bestaat daarom geen aanleiding om in te gaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

13. De partijen hebben niet de mogelijkheid om op grond van artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak te eisen. Te dezen is er geen reden om in te gaan op het voorstel van verzoeker.

In de door verzoeker aangehaalde arresten wordt geoordeeld dat de verwerende partij bij de uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid die haar wordt verleend door artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, rekening moet houden met de ernst van de feiten, maar ook met de context, de ouderdom en de herhaling ervan, alsook met de persoonlijkheid van de betrokkene in het licht van de vereisten inzake openbare veiligheid. Zij kan haar beslissing om een identificatiekaart te weigeren of in te trekken niet steunen op een feit dat, objectief beschouwd en teruggeplaatst binnen de context, relatief onschuldig, eenmalig is of van lang geleden dateert, en bijgevolg niet als een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie kan worden beschouwd.

De beoordeling in deze zaak wijkt niet af van voormelde rechtspraak. De motieven op grond waarvan wordt besloten dat de betrokkene niet over het wettelijk vereiste profiel beschikt om nog langer werkzaam te zijn in de private veiligheidssector, zijn immers voldoende toegespitst op de betrokken persoon en diens beroepsloopbaan. Tevens zijn de feiten die ten laste worden

gelegd, voldoende zwaarwichtig. Zoals hoger werd gesteld is de Raad van State in dit geval van oordeel dat de feiten voldoende ernstig zijn om de intrekking van verzoekers identificatiekaart te verantwoorden. Zelfs al zou dit oordeel in de ogen van verzoeker streng zijn, dan nog brengt deze strengheid niet mee dat er sprake is van divergente rechtspraak.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 400 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Eric Brewaeys**